

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 66/02-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 23. mája 2002 prerokoval sťažnosť Ing. J. G., bytom B., ktorou namieta porušenie svojich práv podľa čl. 30 ods. 1 a čl. 93 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky Slovenskou republikou nevykonaním referenda o vstupe Slovenskej republiky do NATO, o vyhlásenie ktorého požiadala Národná rada Slovenskej republiky uznesením č. 564 zo 14. februára 1997 prezidenta Slovenskej republiky, a nesprávne určenie účinnosti čl. 127 a čl. 127a Ústavy Slovenskej republiky, čím bol porušený čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosť Ing. J. G. v časti namietajúcej porušenie jeho práv podľa čl. 30 ods. 1 a čl. 93 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a žiadajúcej prikázať prezidentovi Slovenskej republiky vyhlásiť referendum **o d m i e t a** ako podanú oneskorene.

2. Sťažnosť Ing. J. G. v časti namietajúcej nesprávne určenie účinnosti čl. 127 a čl. 127a Ústavy Slovenskej republiky **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

O d ô v o d n e n i e :

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. februára 2002 doručené podanie Ing. J. G., bytom B. (ďalej len „navrhovateľ“), ktorým namieta porušenie svojich práv podľa čl. 30 ods. 1 a čl. 93 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenskou republikou nevykonaním referenda o vstupe Slovenskej republiky do NATO, o vyhlásenie ktorého požiadala Národná rada Slovenskej republiky uznesením č. 564 zo 14. februára 1997 prezidenta Slovenskej republiky, a nesprávne určenie účinnosti čl. 127 a čl. 127a ústavy, čím bol porušený čl. 46 ods. 1 ústavy. Navrhovateľ žiada od ústavného súdu aj to, aby prikázal prezidentovi Slovenskej republiky „... do 30 dní od účinnosti tohto rozhodnutia vyhlásiť v zmysle čl. 95 Ústavy SR referendum v súlade s uznesením NR SR č. 564 zo dňa 14. 2. 1997“. Ústavný súd vyhodnotil podanie navrhovateľa podľa jeho prevažujúceho obsahu ako sťažnosť podľa čl. 127 ústavy, na ktorý sa, navyiac, navrhovateľ odvoláva. Sťažnosť však nemá viacero zákonom predpísaných náležitostí. Ústavný súd 5. marca 2002 vyzval navrhovateľa na ich doplnenie a na odstránenie väd návrhu. Podaním doručeným ústavnému súdu 28. marca 2002 navrhovateľ časť väd návrhu odstránil a požiadal ním aj o ustanovenie právneho zástupcu pre konanie pred ústavným súdom. Ústavný súd žiadosti navrhovateľa nevyhovel, lebo jeho sťažnosť predstavuje zjavne bezúspešné uplatňovanie nároku na ochranu ústavnosti.

K námietke porušenia čl. 30 ods. 1 a čl. 93 ods. 2 ústavy

Referendum o otázke „Ste za vstup Slovenskej republiky do NATO?“ vyhlásil prezident Slovenskej republiky rozhodnutím uverejneným v Zbierke zákonov Slovenskej republiky pod č. 76/1997 Z. z. Malo sa konať 23. a 24. mája 1997. Podľa zápisnice Ústrednej komisie pre referendum Slovenskej republiky o výsledku hlasovania o referende, prílohy č. III. – 3, „Ústredná komisia pre referendum SR konštatuje, že referendum vyhlásené rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky č. 76/1997 Z. z. zo dňa 13. 3. 1997 bolo zmarené“. Zmarenie referenda bolo koncom mája 1997 všeobecne známe každému, kto sa nachádzal na území Slovenskej republiky a čo i len zbežne sledoval verejné dianie. V tej dobe sa i navrhovateľ o zmarení referenda dozvedel alebo sa o ňom mohol dozvedieť.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je časovo neobmedzeným právnym prostriedkom ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok pre jej prijatie na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov).

Navrhovateľ sa o zmarení referenda mohol dozvedieť najneskoršie koncom mája 1997, čiže oveľa skôr ako dva mesiace pred 13. februárom 2002, keď bola jeho sťažnosť doručená ústavnému súdu. V čase, keď sa navrhovateľ domáha ochrany svojich ústavných práv pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy, už dávno uplynula dvojmesačná lehota stanovená pre podanie návrhu na začatie tohto typu konania.

Požiadavka navrhovateľa, aby ústavný súd prikázal prezidentovi Slovenskej republiky vyhlásiť referendum, sa plne odvíja od prípadného vyslovenia porušenia jeho práv podľa čl. 30 ods. 1 a čl. 93 ods. 2 ústavy. Oneskorenosť podania sťažnosti sa teda vzťahuje aj na túto požiadavku.

K námietke nesprávneho určenia účinnosti čl. 127 a 127a ústavy

Ústavný súd nemá právomoc skúmať vzájomný súlad rôznych ustanovení ústavy, čoho sa navrhovateľ domáha, keď žiada, aby ústavný súd vyslovil: „NR SR nesprávnym určením účinnosti čl. 127 a čl. 127a Ústavy SR v znení zákona č. 90/2001 Z. z. porušila čl. 46 ods. 1 Ústavy SR.“ Podľa čl. 125 ústavy môže ústavný súd konať len o (ne)súlade ustanovení normatívnych právnych aktov nižšej právnej sily s ustanoveniami normatívnych právnych aktov vyššej právnej sily. Navyiac, ústavný súd ako orgán existujúci na základe ústavy nemôže posudzovať ústavu, ale len súlad zákonov a podzákonných normatívnych právnych aktov s ústavou a s medzinárodnými zmluvami, s ktorými vyslovila súhlas

Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. mája 2002